

KAPITOLA PRVNÍ

Harryho nejhorší narozeniny

Nebylo to poprvé, co se v domě číslo čtyři v Zobí ulici při snídani strhla hádka. Pana Vernona Dursleyho totiž ještě před svítáním probudily halasné, houkavé zvuky z pokoje jeho synovce Harryho.

„Tenhle týden je to už potřetí!“ hřímal přes stůl. „Jestli tě sově nedokážeš poručit, musí z domu!“

Harry se mu to už pokolikáté pokusil vysvětlit.

„Když ona se nudí,“ řekl. „Je zvyklá létat venku. Kdybych ji prostě mohl na noc pustit...“

„Vypadám snad jako takový hlupák?“ zavrčel vztekle strýc Vernon a na hustém kníru se mu houpal ždíbec smaženého vejce. „Vím až moc dobře, jak by to dopadlo, kdybys tu sovu pustil ven.“

A se svou ženou Petunií si vyměnili ponuré pohledy.

Harry chtěl ještě něco namítnout, jeho slova však přehlušilo dlouhé, hrčivé říhnutí Dudleyho, synáčka manželů Dursleyových.

„Já chci ještě slaninu!“

„Na pánvi je jí dost, zlatíčko,“ řekla teta Petunie a se slzami na krajíčku pohlédla na svého tělnatého synka. „Musíme tě trochu vykrmit, dokud můžeme... S tou školní stravou se mi to ani trochu nezamlouvá.“

„Nesmysl, Petunie, když jsem já byl ve Smeltings, nikdy jsem hladem netrpěl,“ prohlásil strýc Vernon bodře. „Dudley dostává dost, že ano, synu?“

Dudley, který byl tak vypasený, že mu zadek visel přes okraje kuchyňské židle, se zašklebil a obrátil se k Harrymu.

„Podej mi tu pánev!“

„Zapomněl jsi na jedno kouzelné slůvko,“ řekl Harry nedůtklivě.

Bylo až k nevíře, jak tahle obyčejná věta zapůsobila na ostatní členy rodiny: Dudley vyjekl a spadl ze židle s takovým randálem, až se celá kuchyně zatřásla; paní Dursleyová slabě vykřikla a přitiskla si dlaně k ústům; pan Dursley byl skokem na nohou a na spáncích mu naběhly žíly.

„Měl jsem na mysli ‚prosím‘,“ vysvětloval Harry spěšně. „Vůbec jsem nemyslel –“

„COPAK JSEM TI NEŘÍKAL,“ zahřímal strýc a prskal přitom na celý stůl, „ŽE U NÁS DOMA NESMÍŠ VYSLOVIT ANI JEDNO KÁ SLOVO?“

„Ale já –“

„JAK SE OPOVAŽUJEŠ VYHROŽOVAT DUDLEYMU?“ ryčel strýc Vernon a tloukl pěstí do stolu.

„Já jsem jen –“

„JÁ JSEM TĚ VAROVAL! POD TOUHLE STŘECHOU NESTRПÍM ANI ZMÍNKU O TĚ TVÉ ÚCHYLNOSTI!“

Harry sklouzl pohledem ze zbrunátnělého strýce na pobledlou tetu, která se snažila zvednout Dudleyho na nohy.

„Dobrá,“ řekl Harry, „tak dobrá...“

Strýc Vernon se zase posadil; ještě pořád funěl jako rozběsněný nosorožec a bedlivě pozoroval Harryho koutky svých malých, pichlavých očí.

Od prvního dne, kdy Harry přijel domů na letní prázdniny, se strýc Vernon vůči němu choval jako k bombě, která může každým okamžikem vybuchnout. Harry totiž nebyl obyčejný chlapec. Po pravdě řečeno byl tak neobyčejný, jak to jen vůbec bylo možné.

Harry Potter byl kouzelník – kouzelník, který právě ukončil první ročník na Škole čar a kouzel v Bradavicích. A pokud Dursleyovým vadilo, že přijel na prázdniny domů, nebylo to vůbec nic proti tomu, jak si tu připadal on sám.

Stýskalo se mu po Bradavicích tak hrozně, jako by cítil neustálou, úpornou bolest v břiše. Chyběl mu hrad s jeho tajnými chodbami a duchy, vyučovací hodiny (i když Snape, profesor lektvarů, asi ne), pošta, kterou jim nosily sovy, slavnostní hostiny ve Velké síni, spaní v posteli s nebesy v ložnici ve věži, návštěvy u hajného Hagrida v jeho boudě na školních pozemcích na okraji Zapovězeného lesa a obzvláště famfrpál, nejoblíbenější sport v kouzelnickém světě (šest vysokých brankových sloupů, čtyři létající míče a čtrnáct hráčů na košťatech).

Všechny Harryho kouzelnické knihy, jeho hůlku, hábity, kotlík i jeho špičkové koště Nimbus Dva tisíce strýc Vernon zamkl do přístěnku pod schody, hned jak Harry přijel domů. Co Dursleyovým záleželo na tom, jestli přijde o svůj post v ko-

lejním famfrpálovém mužstvu, když celé léto nebude trénovat? A co na tom, jestli se Harry vrátí do školy a nebude mít hotový ani jeden úkol? Dursleyovi patřili k těm, kterým kouzelníci říkali mudlové (to znamenalo, že neměli v žilách ani kapku kouzelnické krve), a podle jejich názoru mít v rodině kouzelníka bylo něco, zač se musíte hluboce stydět. Strýc Vernon dokonce zavřel Hedviku, Harryho souvu, v její kleci na visací zámek, aby nikomu v kouzelnickém světě nemohla nosit žádné zprávy.

Ostatním členům rodiny se Harry ani trochu nepodobal. Strýc Vernon byl zavalitý a neměl žádný krk, zato však předváděl světu obrovský černý knír; teta Petunie byla kostnatá a měla koňský obličej; Dudley byl světlovlasý, růžolící a sádelnatý. Naproti tomu Harry byl malý a hubený, měl jasně zelené oči a věčně rozčuchané vlasy černé jako uhel. Nosil kulaté brýle a na čele měl úzkou jizvu, která svým tvarem připomínala blesk.

Právě díky té jizvě byl naprosto neobyčejný, dokonce i mezi kouzelníky. Ona jediná naznačovala, že má velice tajuplnou minulost, kvůli které ho před jedenácti lety odložili na práh u Dursleyových.

V době, kdy mu byl rok, Harry nevysvětlitelným způsobem přežil útok nejmocnějšího zlého černokněžníka všech dob, vznešeného lorda Voldemorta, jehož jméno se většina čarodějek a kouzelníků doposud bála vyslovit. Harryho rodiče při Voldemortově útoku zahynuli, Harry však vyvázl jen s onou jizvou ve tvaru blesku a sám Voldemort ve chvíli, kdy se mu nepodařilo Harryho zabít, pozbyl všechnu svou sílu, i když nikdo netušil proč.

To byl důvod, proč Harryho vychovala sestra jeho zemřelé

matky a její muž. Žil u Dursleyových deset let a za celou tu dobu nepochopil, proč každou chvíli způsobí něco podivného, i když to vůbec neměl v úmyslu; stejně tak věřil tvrzení Dursleyových, že jizvu na čele má po autohavárii, při které zahynuli jeho rodiče. A potom, právě před rokem, přišel Harrymu dopis z Bradavic a všechno vyšlo najevo. Harry nastoupil do kouzelnické školy, kde byli slavní on i jeho jizva... Jenže teď školní rok skončil, Harry se na léto vrátil k Dursleyovým a oni s ním znovu zacházeli jako se psem, který se vyválel v něčem nevábném.

Dursleyovi si ani nevzpomněli, že právě dnes má dvanácté narozeniny. Velké naděje si samozřejmě nedělal; nikdy od nich nedostal žádný opravdový dárek, natož nějaký dort – ale že to úplně přehlédnou...

Právě v tu chvíli si strýc Vernon důležitě odkašlal a řekl: „Jak všichni víme, dnes je velice významný den.“

Harry zvedl hlavu; sotva se tomu odvažoval uvěřit.

„Opravdu to může být den, kdy uzavřu ten největší obchod za celá léta, co jsem u firmy,“ dodal strýc.

Harry se znovu zakousl do své topinky. Strýc Vernon samozřejmě mluví o té hloupé večeři, pomyslel si trpce; dobrých čtrnáct dnů už nemluvil o ničem jiném. Nějaký bohatý stavitel s manželkou měli k Dursleyovým přijít na večeři a strýc Vernon doufal, že od něj získá velikou zakázku (firma strýce Vernona vyráběla vrtačky).

„Myslím, že bychom si měli ještě jednou projít, co kdo udělá,“ začal strýc Vernon. „V osm hodin bychom už všichni měli být na svých místech. Takže ty, Petunie –“

„Já budu čekat v obývacím pokoji,“ odpověděla teta Petunie ihned, „abych je u nás přívětivě uvítala.“

„Dobrá, dobrá. A ty, Dudley?“

„Já na ně počkám u dveří,“ a Dudley nasadil potměšilý, samolibý úsměv. „Pane a paní Masonovi, dovolíte, abych vám posíl kabáty?“

„To je úplně uchvátí!“ vykřikla teta Petunie nadšeně.

„Výtečně, Dudley,“ přitakal strýc Vernon a pak se obrátil k Harrymu: „A co ty?“

„Já budu potichu u sebe v ložnici a budu předstírat, že tu vůbec nejsem,“ odpověděl Harry monotónně.

„Naprosto správně,“ potvrdil nevlídně strýc Vernon. „Přivedu je do obývacího pokoje, představím tě, Petunie, a naliju jim něco k pití. V osm patnáct –“

„Ohlásím, že se podává večeře,“ řekla teta Petunie.

„A Dudley, ty řekneš –“

„Mohu vás uvést do jídelny, paní Masonová?“ řekl Dudley a nabídl neviditelné ženě své tučné rámě.

„Jsi dokonalý malý džentlmen, zlatičko!“ popotáhla teta Petunie.

„A co ty?“ vyštěkl strýc Vernon na Harryho.

„Budu potichu ve svém pokoji a budu předstírat, že tu vůbec nejsem,“ opakoval Harry bezvýrazně.

„Správně. A teď bychom si ještě měli promyslet, čím jim při večeři zalichotíme. Napadá tě něco, Petunie?“

„Vernon mi říkal, jak úžasně hraje golf, pane Masone... Paní Masonová, že mi prozradíte, kde jste si koupila tyhle šaty...“

„Výtečně... A ty, Dudley?“

„Co takhle: Měli jsme ve škole napsat pojednání *Můj hrdina* a *já* jsem psal *o vás*, pane Masone.“

To už bylo příliš i na tetu Petunii, i na Harryho. Teta Petunie propukla v pláč a div svého syna neumačkala v objetí, zatímco Harry zajel pod stůl, aby neviděli, že se směje.

„A ty, kluku nezdárná?“

Harry jen s námahou zachoval vážnou tvář, když se vysoukal ven.

„Já budu potichu ve svém pokoji a budu předstírat, že tu vůbec nejsem,“ opakoval.

„To tedy budeš,“ řekl strýc Vernon přísně. „Masonovi o tobě nic nevědí a při tom musí zůstat. Až bude po večeri, ty, Petunie, odvedeš paní Masonovou zpátky do obývacího pokoje na kávu a já přivedu řeč na vrtačky. S trochou štěstí budu mít ten obchod uzavřený a podepsaný ještě před zprávami v deset hodin a zítra touhle dobou si už budeme shánět nějaký letní byt na Mallorce.“

Harryho ta představa v nejmenším nevzrušovala. Nemyslel si, že by ho Dursleyovi měli na Mallorce o ždíbec raději než v Zobí ulici.

„Takže já teď jedu do města vyzvednout smokinky pro Dudleyho a pro sebe. A ty,“ zavrčel výhrůžně na Harryho, „ne abys překážel tetě, až bude uklízet!“

Harry vyšel zadními dveřmi ven. Byl jasný, slunečný den. Přešel trávník, dosedl na zahradní lavičku a potichu si pro sebe zpíval známou narozeninovou písničku: „Hodně štěstí, zdraví... hodně štěstí, zdraví...“

Žádná přání, žádné dárky – a celý večer měl předstírat, že

vůbec není na světě. Sklíčeně se zadíval do živého plotu. Ještě nikdy si nepřipadal tak osamělý. Víc než co jiného v Bradavicích, dokonce ještě víc než famfrpál, postrádal teď své nejlepší kamarády Rona Weasleyho a Hermionu Grangerovou. Nezdálo se ovšem, že oni by nějak postrádali jeho. Žádný mu za celé léto nenapsal, a to mu Ron sliboval, že ho pozve na prázdniny k nim.

Harry by ani nedokázal spočítat, kolikrát už pomocí kouzel málem odemkl Hedvičinu klec a poslal ji s dopisem k Ronovi a k Hermioně, nemělo však smysl vystavovat se takovému nebezpečí. Nezletilí kouzelníci nesměli používat kouzla jinde než ve škole. To Harry Dursleyovým samozřejmě neřekl; věděl, že *jeho* do přístěnku pod schody nezamkli spolu s hůlkou a koštětem jedině ze strachu, aby je všechny neproměnil v brouky chrobáky. V prvních týdnech po svém návratu k nim si občas pro sebe brumlal nesmyslná slovíčka a s potěšením sledoval Dudleyho, jak prchá z místnosti tak rychle, jak mu to tlusté nohy dovolily. Kvůli dlouhému mlčení kamarádů si však Harry připadal natolik odříznutý od kouzelnického světa, že už ho ani nebavilo Dudleyho popichovat – a teď dokonce na jeho narozeniny zapomněli i Ron a Hermiona.

Co by jen dal za nějakou zprávu z Bradavic, od kterékoli čarodějky nebo kouzelníka! Málem by rád uviděl i svého úhlavního nepřítele Draca Malfoye, jen aby měl jistotu, že to všechno nebyl jen pouhopouhý sen...

Ne že by celý ten rok v Bradavicích byl samá zábava; na konci druhého pololetí se Harry dokonce setkal tváří v tvář se samotným lordem Voldemortem. Aťsi to byla jen troska jeho ně-

kdejšího já, pořád byl stejně vychytralý, pořád vzbuzoval hrůzu a pořád byl odhodlaný znovu získat moc. Harry mu už podruhé unikl ze spárů, ovšem jen o vlásek, a dokonce i teď, po několika týdnech, se za noci probouzel zalitý studeným potem, přemýšlel, kde může Voldemort být, a viděl před sebou jeho sinalou tvář a široce rozevřené, šílené oči...

Vtom se Harry na lavičce napřímil jako svíčka. Celou tu dobu roztržitě civěl do živého plotu – *jenže plot na něj civěl také*. Mezi listím se objevily dvě obrovské zelené oči.

Harry vyskočil právě ve chvíli, kdy k němu přes trávník dolehl výsměšný hlas.

„Já vím, co máš za den,“ vyzpěvoval Dudley a šmrdolil se k němu.

Očiska v plotě zamrkala a zmizela.

„Cože?“ zeptal se Harry a nespouštěl pohled z místa, kde je předtím viděl.

„Já vím, co máš za den,“ opakoval Dudley, který mezitím dorazil až k němu.

„No výborně,“ řekl Harry. „Takže ses konečně naučil dny v týdnu?“

„Dneska máš *narozeniny*,“ poškleboval se Dudley. „Jak to, že jsi nedostal žádné blahopřání? To v tom vašem praštěném spolku nemáš žádné kamarády?“

„Radši ať tvoje maminka neslyší, že mluvíš o mé škole,“ varoval ho Harry chladně.

Dudley si povytáhl kalhoty, které mu klouzaly po tlustém zadku.

„Proč se pořád díváš do toho plotu?“ zeptal se podezřívavě.

„Přemyslím, které kouzelné slovo by se nejlíp hodilo, abych ten plot zapálil,“ vysvětlil mu Harry.

To už Dudley škobrtavě couval, v sádelnatém obličejí zděšení.

„To p-přece n-nemůžeš – tatínek říkal, ž-že žádná kouzla dělat nesmíš – říkal, ž-že tě vyžene z domu – a ty n-nemáš, kam jinať bys šel – n-nemáš ani žádné kamarády, kteří by tě k sobě vzali –“

„*Techtle mechtle!*“ pronesl Harry prudce. „*Hokus pokus... čáry máry klikyhák...*“

„MAMÍÍÍ!“ vřestěl Dudley a o překot se hnul zpátky k domu. „MAMÍÍÍ! On dělá – víš co!“

Ta chvílka legrace přišla Harrymu draho. Bratránkovi ani živému plotu se nic nestalo, takže teta Petunie poznala, že Harry fakt žádná kouzla nedělal; přesto musel honem uhnout, aby nedostal pořádnou po hlavě pávní plnou mydlinek. Potom mu teta uložila, co všecko má udělat, a oznámila mu, že dokud s tím nebude hotov, nedostane nic k jídlu.

Zatímco Dudley chytal lelky, pozoroval ho a lízal jednu zmrzlinu za druhou, Harry vyčistil okna, umyl auto, posekal trávník a postaral se o květinové záhony, prořezal a zalil růže a znovu natřel zahradní lavičku. Na obloze žhnulo slunce a pářilo ho do zátylku. Harry si uvědomoval, že neměl Dudleymu skočit na lep, jenomže Dudley vyslovil nahlas právě to, o čem přemýšlel on sám... že třeba v Bradavicích doopravdy žádné kamarády nemá...

„Teď bych jim fakt přál vidět, co dělá slavný Harry Potter,“ pomyslel si vztekle, když rozhazoval hnůj na květinové záhony, bolela ho záda a po tváři mu stékal pot.